

Ο ΕΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον.

Τιμὴ ἑτησία τῆς Εφημερίδος ἐντὸς τῆς ἱπικρατείας Δραχ. 30.
καὶ ἐκτὸς 36
Τιμὴ καταχωρήσεως διὰ τὰ δικασικὰ λεπ. 12 δι' ἑκάστην γραμμὴν

Ἵσπερ ἐν τοῖς πολέμοις συμφέρει τοὺς εὐψυχωτάτους πρώτους τάττειν, οὕτως ἐν ταῖς πολιτείαις λυσιτελεῖ τοὺς φρονιμοτάτους καὶ δικαιοτάτους προστάται του τλήθου. « Ἀριστοτέλης. »

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

(Ἴδε τὸ παρελθὸν φύλλον)

Ἀπὸ τὴν ἦρταν τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἢ βουλὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Συρίας, αὐτὴ διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς συνηχοῦς ταπεινώσεως τῆς εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐπιβρόχης τῆς Γαλλίας ἡμεῖς στοχαζόμεθα ἐν τοσοῦτω ὅτι πᾶν ὅ,τι αὐτὴ ἐπραξε δὲν δύναται νὰ προᾶξῃ κανὲν εὐχάριστον ἀποτέλεσμα, εἴτε πρὸς τὰ ἰδικιτέρά μας συμφέροντα, εἴτε πρὸς τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου, εἴτε πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν αὐτῶν. Ἐν πρώτοις, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνυψώσωμεν, εἰς τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν τῆς Εὐρώπης, τὴν ἀποκλειστικὴν ἐκείνην ἐπιβρόχην τὴν ὁποίαν εἶχομεν εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Καρόλου, Φραγκίσκου Α' καὶ Λουδοβίκου, Δ'; δύναται ἤδη νὰ ἐμποδιθῇ ἢ Ῥωσσία ἀπὸ τὸ νὰ στε,

ρεωθῇ εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ τρεῖς ἡμέρας; δύναται νὰ μὴν ὑψώσῃ ἢ Ἀγγλία τὴν ἐπὶ τῆς Ἀνατολῆς ἀπειρὸν δύναμίν της ἀπὸ τὰς ἡμέρας τῆς ἐποχῆς αὐτῆς; Νὰ θελήσῃ τις νὰ ἀνακητήσῃ ἤδη μίαν ἐπιβρόχην ὑπερισχύουσαν ἐφ' ἑνὸς ὁποιοῦδήποτε μέρους τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἀναπτε φανερά, καὶ ἐφ' ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κράτους τούτου, πόλεμον ἀντιζήλιος τοῦ ὁποίου τὰ πρῶτα καὶ κύρια θύματα θελοῦν εἶσθαι αὐτοὶ οἱ λαοὶ τοὺς ὁποίους εἶχε σκοπὸν νὰ ὑπερασπίσῃ, καὶ ἢ Συρία καὶ ἢ Ῥούμελις καὶ αἱ ἐπρχίαι τοῦ Δουνάβειος ἤθελον ἴδει ἐπεκτεινομένης ἐπ' ἀπειρὸν τὰς δυστυχίας των.

Αἱ διάφοροι φυλαὶ ἢ αἰρέσεις τὰς ὁποίας ἐκάστη δύναμις ἤθελε μεταχειρισθῇ ὄργανον, δὲν ἤθελον κατασταθῇ εἰμὴ πλέον ἀντιπαθητικαὶ ἐν τῇ ἀναμεταξύ των. Ἐπειτα, τὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς ὑπερασπίσεως ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας δύναται νὰ ἐνεργηθῇ εἰς τρόπον ὥστε νὰ χορηγήσῃ εἰς τοὺς δυστυχεῖς ῥαϊάδας ἀσφάλειαν ἕστω καὶ ὀλιγοχρόνιον, γενικὴν καὶ πραγματικὴν ἐναντίον τῶν καταδυναστῶν των!

Βέβαια, ὡς ἐρέθη καὶ εἰς τὴν βουλὴν, ὑπῆρξε δυνατὸν νὰ ἐμποδιθῇ εἰς πᾶσας ἀπὸ τὸ νὰ μαχηθῶν τὸν τοποτηρητὴν τῆς Γαλλίας, διότι αὐτὴ εὐρέθη παρούσα διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν χεῖρα του ἄλλ' ἢ Γαλλία δύναται νὰ εὐρίσκειται παντοῦ ὅπου εἶς Τούρκος καταπατεῖ μὲ τοὺς πόδας του ἕνα Χριστιανόν; Ὅχι ἀπαιτεῖται νὰ ἐπωφεληθῇ ἢ Γαλλία τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως τὸ ὁποῖον τῆς ἐπαρχωρήθη ἐκπαλαι καὶ τὸ ὁποῖον οἱ αἰῶνες τὸ ἐπεκύρωσαν ἀπαιτεῖται νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὸ γόητευμα τὸ ὁποῖον αἱ ἀνυμνήσεις της καὶ τὸ ὄνομά της παρέχουν εἰς τὰ μέρη αὐτὰ διὰ νὰ εἰσάξῃ τὰς ἀρχὰς ἐνὸς συστήματος τὸ ὁποῖον νὰ ὀδηγῇ τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς τόπους αὐτοὺς ἐν μέτρον πλέον δραστήριον, πλέον διαρκές, μέτρον πλέον ἄμεσον παρὰ τὴν ὑπεράσπισιν αὐτὴν τόσο συχνὰ καθισταμένην ἀνίκανον, μέτρον τέλος πάντων τὸ ὁποῖον νὰ ἀπομακρύνῃ διὰ πάντα ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τὰς ἀντιζήλιος τῶν δυνάμεων αἰτινες ἐπαπειλοῦν τὴν ἡσυχίαν ὅλης τῆς Εὐρώπης, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ ἐτέρου νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς Χριστιανούς τῆς Ἀνατολῆς ὑπεράσπισιν πάντοτε καὶ παντοῦ παρούσαν, ὑπό

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ.

Περὶ τοῦ γυναικείου Φύλου
(Συνέχεια τοῦ Ἀριθ. 209.)

Τέλος πάντων, ἀν ἐξετάσωμεν τὰ μέλη, θέλομεν ἴδει ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουν διὰ στήριγμα τὰ ὀστά λευκότερα, ἦττον πολύγωνα, καὶ ἦττον ἀνώμαλα ἀπὸ μυώδης ἐξοχάς διὰ κινητήρας ἔχουν μύνας μᾶλλον εὐλύγιστους παρὰ δραστηρίους, μᾶλλον στρογγύλους ἦττον ἀντέχοντας ἢ πλέον μαλακοὺς διὰ κοινὸν περιτύλημα, διὰ σύνδεσμον ὡς καὶ διὰ στολισμὸν, ἔχουν ἐπιδερμίδα ὅλως λευκὴν ὡς τὸ καθαρὸν ἀλάβαστρον, ἢ ἠδέως ἐρυθριασμένην, λεπτήν ὡς τὸ λεπτὸν μεταξωτὸν ὕφασμα, λείαν ὡς τὸ πτίλον τῶν πτηνῶν, ἐλαστικὴν καὶ εὐκαμπτον ὡς τὸν λαιμὸν τοῦ κύκιου, γλυσοχρᾶν ὡς τὸν καθαρὸν σχιστὸν (μαρκάσι). Ὁ βραχίον, κοντώτερος ἀπὸ τὸν τοῦ ἀνδρός, εἶναι ὠστώτως ἐναρθρωμένον πλέον εἰς τὰ ἐμπροσθεν, τῆς κλειδος ἢ κατακλίδος εὐσεσ ἦττον καμπύλου ἐκ τούτου γενᾶται νὰ ἦναι ἡ ὠμοπλάτη πλέον στρογγύλη. Αἱ χεῖρες εἶναι μαλακότεραι, απαλότεραι, ἀν τὸ ἐργάζομεν ἢ τὸ κλίμα δὲν εἶτε παραμορφώσῃ. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πόδας καὶ τὰ κάτω μέλη, ἡ εὐρύτης τῆς λεκάνης ἐκτελεῖ ὥστε τὰ ἑστὰ τῶν μηρῶν νὰ ὑπάρχουν

πλέον ἀπομακρυσμένα ἀπ' ἀλλήλων πρὸς τὰ ἄνω, καὶ τὰ γόνατα καὶ οἱ πόδες νὰ κλείνουν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὸ ὀρθοστάσιμον ἦττον ἀσφαλές, τὸ βάδισμα μᾶλλον δύσκολον οὕτως ἡ γυνὴ τρέχει δυσκολώτερον παρὰ τὸν ἄνδρα. — Ἄν ἦδη θελήσωμεν νὰ ἐκθέσωμεν μεταξὺ ὅλων αὐτῶν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀδυνατωτέρου φύλου ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν μερικότερον τὴν ὠραιότητα, δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὸ μήκος τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν ὀσφύων, καὶ τὸν χαρίεντα αὐτῶν λυγισμόν τὴν τομὴν τῶν χειλέων καὶ τὸν ἀνεπαίσθητον παλμόν των, τὸ λεπτὸν ὕψωμα τῶν βλεφάρων, τὸ μήκος τῶν βλεφάρων (ὀμματέκλαδα), οὐχ ἦττον δὲ καὶ τὴν καθαριότητα τοῦ λευκοῦ τῶν ὀφθαλμῶν, σχηματίζουσαν ζωηρὰν ἀντίθετον μετὰ τὸ βαθύ χροῦμα τῆς ἰριδος (κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ) τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς θαυμασίους χαρακτηρισμοὺς τῶν παρθένων τοῦ Ῥαφαήλου καὶ τῆς ἁγίας Μαργαρίτης. Ὑπάρχουν πρὸς ἑαυτὰ καὶ ἄλλα αἰτία τῆς ὠραιότητος, ἀπαντα δύσκολα εἰς ἐξήγησιν, μ' ὅλον ὅτι ἀναντιρρότητα. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ ἐπαριθμῶμεν τοὺς χαρακτηρισμοὺς αὐτοὺς τῆς ὠραιότητος, ὅταν καθεὶς ἐξ ἡμῶν τὴν ἀντιλαμβάνεται κατὰ τὸν ἰδιαιτέρων του τρόπον, καὶ ὅταν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐν ἔθνος θαυμάζει, κρίνεται ἐλάτ

τωμα ἀπὸ ἐν ἄλλο ἔθνος; ἐπὶ παραδείγματος, ὁ Ἀρσὺ λατρεῖ τὰ μεγάλα χεῖλη, τὴν πλατείαν ῥίνα καὶ τὸ μέλαν χροῖμα. Ὁ Μονγῶλος, τόσο τοῦ Σιάμ καθώς ἢ τῆς Κίνας, ἐθουσιάζεται διὰ τὸ μελαψὸν χροῖμα ἢ τὰ πλεῖα μῆλα. (μασοί) Ὁ Ἀγγλος ἐκτιμᾷ μεγάλως τὴν χρυσοειδῆ κόμην, τὸ ἐλαφρὸν καὶ κομψὸν ἀνάστημα, τὴν ὠχρότητα καθὼς καὶ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ φύλου. Ὁ Γάλλος, γενικώτερος εἰς τὰς ὀρέξεις προτιμᾷ τὸν εὐθυμὸν ἢ φαντασιώδη τρόπον τῶν Γαλλίδων παρὰ τὴν εὐγενικότεραν, αἰσθηματικότεραν ἢ σεμνοπρεπεστέραν φυσιογνωμίαν τῶν Ἑλληνίδων, τῶν Γερμανίδων, καὶ τῶν ἀνατολικῶν γυναικῶν.

Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν κανὲν ἄλλο πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον νὰ συμφωνοῦσιν ὅλων γενικῶς αἱ ψῆφαι ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ὠραιότητος, παρὰ τὴν λεπτότητα τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τὴν ἠδύτητα τοῦ βλέμματος καὶ τῆς φωνῆς; οἱ δύο οὗτοι τελευταῖοι χαρακτηρισμοὶ (τοῦ βλέμματος καὶ τῆς φωνῆς) κατατάσσονται συνεχῶς μεταξὺ τῶν τεχνημάτων τῆς ἐπιτηδεύσεως. Αἱ γυναῖκες ἐξαιρέτως τιμῶσιν ὡς ἀμεμπτον τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς ὠραιότητος, τὸ ὁποῖον γεννᾶται ἐκ φύσεως, χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν τῆς τέχνης οὐδὲ τῆς ἀνατροφῆς. Ἀναγνωρίζουν λοιπὸν ἢ παραδέχονται τὴν ἐξοτε

τὴν σκιάν τῆς ὁποίας νὰ δύνανται ἐννεύεκα
τομύρια ραϊζίδων νὰ ἀπολαμβάνουν τὰ δικαίω
ματὰ καὶ τὰ εὐεργετήματα τοῦ κοινωνικοῦ
καὶ φιλανθρωπικοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ ἡ προσ
πάθεια αὕτη, διὰ τίνος ἄλλου δύνεται νὰ ἐκ
πληρωθῇ καλῆτερον παρά τοῦ μέσου τοῦ νὰ
βληθῶσιν εἰς κατάστασιν οἱ διάφοροι λαοὶ οὗ
τοι νὰ ὑπερασπίζωνται μόνοι των, νὰ ἀναπτύσ
σονται μὲ τὸ ἴδιόν των ὀρμέμευτον καὶ κατὰ
τάς ἀνάγκας τῆς ἰδίας των ἐθνικότητος;

Περὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀνατολῆς
καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κοινοῦ
δικαιώματος.

Ὅταν ἡ συνθήκη τῆς 15 Ἰουλίου 1840
ἐπληξέ τόσον σκληρὰ τὴν Γαλλίαν, ἀνήρ τις
ὄστις, διὰ τῆς πολυχρονίου εἰς τὴν Ἀνατολὴν
διατριβῆς του, διὰ τῆς ὑπηρεσίας τὴν ὅποιαν
ἐκεῖ εἶχε, ἀπέκτησε ἀρκετὰ φῶτα ἀναγόμενα
εἰς τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα. Ὁ Κ. Βαβρόχι
νος ἐστοχάσθη οὕτως ὁ τόπος μας, ὁ μέγας
προεστὼς τῆς ἰσότητος τῶν ἐν κοινωνίᾳ ἀνθρώ
πων, καθιστάμενος προεστὼς τῆς ἰσότητος
τῶν εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος φυλῶν, καὶ
κατὰ συνέπειαν καὶ τῆς χειραφεσίας τῶν ραϊζί
δων, ἠδύνατο νὰ ξαναεἰσέλθῃ διὰ τινος εὐγε
νοῦς καὶ μεγάλης θύρας εἰς τὸ ζήτημα τῆς
Ἀνατολῆς.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πραγματοποιηθῇ
τὸν στοχασμὸν τοῦτον, ἐσχετίσθη, εὐθύς ἀπὸ
τοῦς τελευταίους τοῦ 1840 ἔτους μῆνης, μὲ
τοῦς ἐν τοῖς πράγμασι πάσης δόξης καὶ μὲ
τοῦς ἐφημεριδογράφους πάσης τάξεως, καὶ ἐ
ξορισίως, καὶ πρῶτον, μὲ τοῦς Κ. Κ. Ὀδι
λὸν Βαβρότον καὶ δὲ Γενούδον. Κατὰ τὸν
Δεκέμβριον τοῦ 1840, ἄρχισαν νὰ γίνωνται
προπαρασκευαστικαὶ συνελεύσεις παρὰ τῷ Κ.
Ὀδ. — Βαβρότῳ. Ὅλοι αἱ γνωμολογίαι

ρικὴν ὠραιότητα ἢ τῆς ἐπιφανείας καὶ τῶν μελῶν
τοῦ σώματος, ἀλλὰ προσκειμένου τοῦ λόγου περὶ
τοῦ ἀνυστήματος, τοῦ ἔχοντος λεπτοτάτην μέσην
περὶ τοῦ ὠραίου αὐτοῦ θωρακίσκου τῶν σφυκῶν
ὡς διὰ μιᾶς πεφυσκομένου πρὸς τὸ σῆθος ἢ τὴν
κειλίαν, τοῦτο, λέγουσιν αὐταί, γεννᾶται διὰ τῆς τέχ
νης, εἶναι μία ἐκ ἀπὸ τὰς συνθημάτων ὠραιότητος,
τὴν ὅποιαν ὁ συρμὸς καθυποβάλλει διηλεκτικῶς εἰς
τὰς φαντασιώδεις του μεταβολὰς τοῦτο ἂν καὶ
ἐθαυμάζετο κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπαναστάσεως
τῶν Γαλλῶν, ἐμυκτηρίζετο ἔπειτα ἐπὶ δημοκρα
τείᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ Ναπολέοντος. Παρατηρητέ
ον ἐν τούτοις ὅτι ἕκαστος ἐξ ἡμῶν, κατὰ τὴν
ἡλικίαν του, ἔχει περὶ τῆς ὠραιότητος τοῦ φύλου
πολλὰ διαφόρους ἰδέας. Ὁ νέος δὲν παρατηρεῖ
παρὰ τὸ πρόσωπον, τὴν ζωηρότητα, τὴν ἀρμονί
αν τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων, καὶ τίποτε πε
ρισσότερον. Ὁ ἐφηβὸς δὲν ἀμφιβάλλει ποσῶς
περὶ τῆς ὠραιότητος, καὶ εἶναι ἐκεῖνη τῆς ὁποίας
ἡ ἐξουσία δὲν διαρκεῖ μὲν πολὺ, ἀλλ' εἶναι πολ
λά ἐλευθέριος διὰ νὰ θελήγῃ ἐπὶ πολὺ τὰ αὐτὰ
βλέμματα, ἢ νὰ διεγείρῃ τὰς ἐπιθυμίας ἐν ὠραί
ου πρόσωπον προξενεῖ ὀλιγωτέραν εὐτυχίαν, πα
ρὰ τὴν ὅποιαν ἐμπνέει ἐπιθυμίαν, καὶ παρὰ τὴν
ὅποιον διεγείρει ζηλοτυπίαν. Ὁ ἐντελοῦς ἡλικί
ας ἀνὴρ, ἐξαπατηθεὶς πολλὰκις, ἀλλὰ καταστα
θεὶς ἐπιτηδείτερος κριτῆς, προσφιλᾶται καλῆ
τερον εἰς τὰς ὀρέξεις του ἢ ὠραιότητος τὴν ὅποιαν
σέβεται δὲν περιορίζεται εἰς μόνον τὸ πρόσωπον,
ἐνηγκαλιζέται ὀλόκληρον τὴν πρωτομίαν.

σχεδὸν τῆς ἀριστερᾶς, τῆς δεξιᾶς καὶ τοῦ ἀνε
ξαρτίτου κέντρου τῆς βουλῆς παρευρέθησαν εἰς
αὐτάς ἐγενίον διάφοροι ὁμιλίαι περὶ τῆς λυ
πηρᾶς θέσεως εἰς τὴν ὅποιαν ἔφερε τὴν Γαλλί
αν ἡ συνθήκη τῆς 15 Ἰουλίου, περὶ τῆς ἀξιο
θρηνητοῦ θέσεως τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, ἢ
περὶ τῆς δυστυχοῦς καταστάσεως τῶν ραϊζί
δων λαῶν τυραννιζομένων ἀπὸ τὸν χειρότερον
δεσποτισμὸν τοῦ κόσμου, δεσποτισμὸν ἀνίκαν
νον καὶ γεγρακότα. Οἱ Κ. Κ. Σατωβριάν
δος, Λαφίτη, Μωγίνος, Αλαλάνδος, Λα Ροσε
ζακελένιος, καὶ εἰς μέγας ἀριθμὸς ἄλλων ἐπισή
μων ἀνδρῶν ἔλαβον τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ ἀντικει
μένου τούτου, τὸ ὅποιον καὶ ἐσυζήτησαν ἀρ
κούτως.

Τέλος πάντων κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1841,
ἄνδρες διαφόρων δοξασίων συνενωθέντες, ἀνε
γνώρισαν οὕτως τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα ἢ τὸν ζή
τημα φιλανθρωπίας, ἐξευγενισμοῦ καὶ πατριω
τισμοῦ, ἀποκλειόμενον ἀπὸ τὰ ζητήματα τῶν
κομμάτων καὶ ὡς ἐκ τούτου ὅτι ὄλοι αἱ ἀνε
ξάρτητοι γινώσκον δύνανται νὰ λάβουν μέρος
εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ὅλοι οἱ διευθύνται τῶν
ἐφημεριδῶν, ἐξαιρουμένων ἐκείνων τοῦ ὑπουρ
γείου, ἐνεκρίναν νὰ συνενωθῶσι εἰς τὰς γινόμε
νας εἰς τὸ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν
Ἐπιθεωρήσεις συνεντεύξεις, τὸ ὅ
ποιον ἐυσταίνεται ἀπὸ τὸν Κ. Βαβρόχινον.
Ἐδωρισθῆ τότε ἡ τῆς Ἀνατολῆς Ἐπιτροπὴ
πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν χει
ραφεσίαν τῶν ραϊζίδων λαῶν τῆν Ἀνατολῆς·
ἐν ὀνόματι τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ἱερῶν
συμπερόντων τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἐπιτρο
πὴ αὕτη συγκεκλιμένη ἀπὸ πολιτικούς συγγρα
φεῖς καὶ ἀντιπροσώπους ἀνήκοντας εἰς διαφό
ρων τάξεων κόμματα, ἐκλεξε πρόεδρον τὸν Κ.
Ὀδιδὸν Βαβρότον, καὶ ἄρχισε τὰς συνεδριά
σεις τῆς τῶν Ἰουλίου μῆνα τοῦ 1841. Ὅλα
τὰ ἀναγόμενα εἰς τὰς φαρίας καὶ τὰ κόμμα
τα ζητήματα ἀφείθησαν κατὰ μέρος καὶ δὲν

Φυσιολογικὸν χαρακτῆρ τῆς γυναικός.

Ὅς πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἐνέργειαν τῶν ὀργάνων,
ἡ γυνὴ διαφέρει ὀλίγον ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

Τὰ αὐτὰ πρὸς συντήρησιν ὀργανα ὑπάρχουν
εἰς ἀμφοτέρω τὰ φύλα, αἱ αὐτὰ ὀρέξεις διαφέρου
σαι τὸ πολὺ κατὰ τὸν βαθμὸν των καὶ τὰς ἀνάγ
κας των· μ' ὅλα ταῦτα ἡ γυναικεῖα ἀδυναμία εὐ
ρίσκεται καὶ ἐνταῦθα. Τὰ ὀργανα τῆς μασσί
σεως εἶναι ἥττον ἐνεργητικὰ, ἀντέχοντα καὶ ὀλι
γώτερον ἀπὸ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ γυνὴ ἔχει πολ
λάκις δύο ἢ τέσσαρας μυλόδοντας ὀλιγοτέρους
παρὰ τὸν ἄνδρα· οἱ τελευταῖοι ὀδόντας τῆς φρο
νήσεως ἐλλείπουν συνεχέστερον ἀπ' αὐτάς παρὰ
ἀπὸ τοῦς ἀνδρας. Ὁ στόμαχος ἔχει ὀλιγωτέραν
δύναμιν, καὶ ὀλιγώτερον ὄγκον, ἀλλὰ πλειοτέραν
αἰσθητικότητά· ἐκ τούτου ἡ γυνὴ ἔχει χρεῖαν ὀλι
γοτέρας τροφῆς, ἢ τὸν ἐρεθιστικῆς, μᾶλλον τρυ
φερᾶς, εὐκολωτέρας εἰς διαλύσιν. Αἱ ὀρέξεις των
εἶναι ἀναριθμητοί, αἱ ἰδιοτροπίαι των πάντοτε
μεταβληταί· ἡ ἀστασία των ἐπιθυμιῶν των ἔθω
κεν ἴσως αἰτίαν εἰς περισσοτέρας ἐφευρέσεις παρ
ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάγκη. Εἰς ὅλας των τὰς ἐξεις
(καὶ ὁ λόγος περὶ τῶν ἐξόχων καὶ νοσητικῶν γυναι
κῶν) βασιλεῖται τρικύτη φιλοκαλία (goat) καὶ
τόση λεπτόνοια (delicatess) ὥστε εἶναι πρέπον
νὰ συγχωροῦνται εἰς αὐτάς ἰδιοτροπίαι (capri
ces) τιεῖς, διότι αὐταί (αἱ ἰδιοτροπίαι) ἔχουν δι
ἀποτελέσματα τοῦ νὰ γίνωνται χρήσιμα εἰς τὰς
τὰς τέχνας καὶ νὰ καθαρῶσιν τὴν ἰδίαν των
ὕψαριν. τὰ λυμφαντικὰ ἀγγεῖα καὶ γάγγλια

ἐπρωτεῖθη ἄλλο εἰμὴ νὰ ζητηθῇ νὰ προπαρα
σκευασθῇ τὸ ὑπερασπιστικὸν καὶ φωτιστικὸν
δράμα τὸ ὅποιον ἀνήκει νὰ παραστήσῃ εἰς τὴν
Ἀνατολὴν ἢ Γαλλίαν.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἀκόμη ἐγεννήθη ἡ ἐπι
θυμία καὶ ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ αὐξυνθῇ ὁ πρῶτος
ἐκεῖνος στοχασμὸς, καὶ ἐπανασυστήθη ἡ πα
λαιὰ Ἑλληνικὴ Ἐπιτροπὴ ἣτις ἔλαβε εἰς ἄλ
λην ἐποχὴν, τόσον μεγάλην καὶ τόσον βοηθητι
κὴν ἐπιβρόχον ἐπὶ τῆς χειραφεσίας (ἐλευθερώ
σεως) τῶν Ἑλλήνων. Πολλοὶ προπαρασκευ
αστικαὶ συνελεύσεις ἔλαβον χώραν πρὸς τὸν
τὸν σκοπὸν τοῦτον παρὰ τῷ Κ. Λαφίτῃ, τῷ
Κ. Μωγουένῳ καὶ τῷ Κ. δε Γενούδῃ. Προέ
δρευσαν εἰς αὐτάς ὁ Κ. Σατωβριάνδος, εἰς τοῦ
ὅποιον τὴν προεδρίαν εὐρέθησαν σύμφωνοι ὀ
λοὶ οἱ παρευρέθεντες.

Εἰς τὰς συνελεύσεις αὐτάς αἰτινες ὑπῆρξαν
συχνὰ καὶ εἰς τὰς ὁποίας μέγας ἀριθμὸς ἀνι
στῶν ἀνηκόντων εἰς τὰς πλέον ἀντικειμένους δο
ξασίους εὐρέθησαν σύμφωνοι, ἐκρίθη φυσικῶς τῷ
λόγῳ νὰ γίνῃ ὁμιλία περὶ τῆς λυπηρᾶς θέσεως
τοῦ τόπου, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ προσηγήθη ἡ
ἰδέα μιᾶς ἐπιτροπῆς τοῦ κοινοῦ δικαιώματος
ἢ τῶν γενικῶν συμφερόντων, ἣτις, γενικεύουσα
τὸν στοχασμὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐπιτροπῆς,
νὰ ἤθελεν ἐνεργῆσαι δι' ὅλας τὰς ὑποθέσεις τῆς
Γαλλίας, καὶ ἀνεξαρτήτως ἀπὸ πᾶν συμφέρον
καὶ ἀπὸ πᾶν κομματικὸν πνεῦμα, ὅ,τι ἐλήφθη
ὑπ' ὄψιν νὰ γένη διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἀνα
τολῆς. Πολλοὶ συνελεύσεις μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ
το ἔλαβον χώραν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σα
τωβριάνδου, καὶ δὲν διεκόπησαν εἰμὴ ἐξ αἰτί
ας τῆς ἀναχώρησός του, κριθείσης ἀναγκαί
ως διὰ τὴν ὑγείαν του. Εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν,
ἡ κακὴ τύχη τῶν χριστιανῶν τῆς Κρήτης ἀ
ναγκασθέντων νὰ ὑποκύβωσιν εἰς τοῦς Τούρκους
διέκοψε τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἀνατολικῆς
Ἐπιτροπῆς.

(μικροὶ ἀδένες), ἢ τὰ μικρὰ αὐτὰ σφαιρίδια
τὰ ὅποια κυλινδρῶσι εἰς τὴν ἀφήν τοῦ δακτύλου
ὑπὸ τὴν μασχάλην, ὑπὸ τὴν σιαγῶνα κτλ. εἶναι
κοινῶς πλέον ὀγκώδη καὶ συχνότερον πεφυσκομέ
να παρὰ εἰς τὸν ἄνδρα. Ὁ διοργανισμὸς των
χαρακτηρίζεται σχεδὸν πάντοτε μὲ τὴν ὑπεροχὴν
των περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγγείων. Αἱ γυναῖκες εἶναι
σχεδὸν ὅλοι αἱματώδεις, νευρικαὶ ἢ λυμφαντικαὶ
σπανίως χολαιρικαὶ, σπανιότερον μελαγχολικαὶ·
ἀλλ' ὑπάρχει ἰδιαιτέρα τις εἰς αὐτάς κρᾶσις τὴν
ὅποιαν ὁ ἀνὴρ δὲν ἔλαβε ποτὲ· καὶ εἶναι τὸ ἐξόχον
μητρικὸν σύστημα τὸ ὅποιον τὰς κάμνει ὑστε
ρικᾶς, ὀχρᾶς ἢ τεφρόχρωας· αἱ ἀσθενεῖαι των εἶ
ναι βραδείαι· ἡ φθίσις, αἱ χοιράδες (χελώνια)
αἱ διάρροιαί, αἱ αιμορροαγίαι καὶ τὰ ὄμοια, οἱ
καρκῖνοι, αἱ νευραλγίαι, οἱ γαστρῆτιδες, τὰ νευ
ρικὰ πάθη, τοιαῦτα εἶναι τὰ ὀλέθρια δι' αὐτάς
κακὰ. Ὁ σφυγμὸς τῶν γυναικῶν εἶναι ὀξύτερος,
ταχύτερος, ἀλλ' ἀδυνατώτερος, πλέον συνεσταλ
μένος, ἥττον ἀντίχων ἀπὸ τὸν τοῦ ἀνδρός· ὁμοί
αἰεῖ κατὰ τι μὲ τὸν σφυγμὸν τῶν παιδῶν. Εἰς
τινας ὁμοῦ ἐποχὰς λαμβάνει δύναμιν ἢ ὀξύτητα,
δι' ἧς προσηνύονται ἢ ἀναγγέλλονται αἱ ἐσωτερικαὶ
ἐπαναστάσεις τοῦ φύλου, ἔχει τότε ἀναπηδήματα
παράδοξα, ὡς λέγει ὁ Βορδῶ. Παρατηρητέον ὅ
σαύτως ὅτι αἱ πλέον αἱματώδεις γυναῖκες δὲν εἶ
ναι αἱ πλέον ζωηραὶ ἢ ἐρυθραὶ· ἐξ ἐναντίας, αὐ
ταί εἶναι χλωμαὶ ἢ ὀχραί.

(Ἐπεται ἡ Συνέχεια)

Ἄλλα καὶ μὲν ὅλα ταῦτα δὲν ὑπῆρξαν εἰς μάτην τὰ πραχθέντα. Οἱ ἐπιστημότεροι ἄνδρες ἀνήκοντες εἰς διαφόρους δοξασίας, ἀπαντήθησαν εἰς τὸ πεδῖον ἑνὸς ζητήματος ἀφορόντος τὴν διαδοσὶν τοῦ ἐξευγενισμοῦ καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ. Ἡ πείρα τοὺς ἐδίδαξε νὰ ἐκτιμῶσιν ἀλλήλους, καὶ νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι ὑπῆρχεν αἰσθημα πατριωτισμοῦ εἰς τοὺς πάσης τάξεως καὶ βαθμοῦ ἀνθρώπους δυνατώτερον παρὰ τὸ κομματικὸν πνεῦμα. Προχωροῦντες τότε κατὰ τινὰ ἀκόμη θήματα περισσώτερον, ἐνόησαν ὅτι ὑπῆρχον ζητήματα γενικοῦ συμφέροντος καὶ κοινῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τῶν ὑποίων ἠδύναντο, ἢ ὄφειλον συμφώνως νὰ ἐπιστήσωσιν τὴν προσοχὴν των, καὶ ὅτι ἄλλο προσφορώτερον μέσον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ τόπου δὲν ὑπῆρχε παρὰ τὴν συμφωνίαν καὶ συνενόησιν ὅλων τῶν ἐντίμων ἀνδρῶν τοῦ κράτους. Διὰ τοῦ ἀλληλεγγύητος τῶν ἰδεῶν κατὰ τὴν λογικὴν τέχνην, τὸ πρῶτον φυσικῶς κατήντησεν εἰς τὸ νὰ γίνῃ πραχθετὸν τὸ σύμβολον τῆς ὑποῦν ἀναπτύσσεται ἤδη εἰς μίαν Ἐφημερίδα. «Τὰ συμφέροντα ὅλων ὑπερασπιζόμενα ἀπὸ ὅλων, ἢ Γαλλία ὑπηρετουμένη ἀπὸ ὅλων τοὺς Γάλλους, πρὸς ὄφελος ὅλων καὶ ἐναντίον ὅλων».

Ἡ Στατιστικὴ τῆς Κίνας, ἐξαχθεῖσα ἀπὸ τὴν Νομοθετικὴν τῆς Γαλλίας.

Ὅλοι οἱ οἰκονομολόγοι καὶ διοικητικοὶ τὴν σήμερον ἔχουν τὸ ὄμμα των ἐπὶ τῆς Κίνας· καθεὶς γινώσκει ὅτι αἱ γεννηθεῖσαι μεταξὺ τοῦ τόπου αὐτοῦ καὶ τῆς μεγάλης Βρετανίας συμφωνίαι διδοῦν χώρον εἰς ἄλλας πρὸς ὄφελος ἄλλων λαῶν συνθήκας· καθεὶς ἐρωτᾷ ποῖαν γραμμὴν μέλλει νὰ λάβῃ ἡ Γαλλία εἰς τὴν κατὰστασιν αὐτῆν τῶν πραγμάτων; καθεὶς μετὰ πύθου ζητεῖ νὰ ὑποχρέωσῃ τὴν Κυβέρνησιν μας νὰ λάβῃ τὴν ὅποιαν ἐπιποθεὶ ὁδὸν συμφώνως μὲ τὴν δοξασίαν τοῦ ἡμῶν συμφέροντά του· καὶ τὸ ὑπουργεῖον, στενοχωρούμενον ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κοινῆς, μένει ἀμείδιον τί νὰ πράξῃ· ἀν καὶ περιμένῃ νὰ ἀνακαλυφθῇ ἡ ἀνατολή, νὰ διδαχθῇ καὶ ὁδηγηθῇ ἀπὸ τὰ συμβεβηκότα καὶ τὰς περιστάσεις, θελεῖ τοῦλάχιστον νὰ δειξῇ τὸν ζῆλον του, ἀναγγέλον μεγάλα σχέδια, ἐτοιμάζεται νὰ σταίλῃ γενικὸν Πρόξενον εἰς τὴν Κίαν.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ καθεὶς ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ τὸν πλοῦτον τοῦ λαοῦ τούτου καὶ νὰ λάβῃ γινώσκον περὶ τῆς φύσεως τῆς εἰς τὸν τόπον εἰσαγωγῆς, ἐκρίναμεν καλὸν νὰ κάμωμεν τὴν ἀκόλουθον ἐκθεσὶν ἐξαχθεῖσαν ἀπὸ τὸν ἐνδέκατον βιβλίον τῆς Συνόψεως τῶν διοικητικῶν θεσμῶν τῆς βασιλευούσης δυναστείας μεταφρασθῆν τὸ 1811 παρὰ τοῦ Κ. Γ. Ποθιέρου (G. Pothier).

Ἀπογραφή τοῦ λαοῦ.— Ἡ πληθὺς τοῦ λαοῦ εἰς τὴν Ἐπικράτειαν τῆς Κίνας διαιρεῖται εἰς δύο κλάσεις ἐξ ὧν ἡ μίση ὀνομάζεται ἐν τιμῶσι καὶ ἡ ἕτέρα ποταπή. Οἱ ἄνθρωποι τῆς πρώτης κλάσεως πρέπει νὰ ἐγγράφωσιν εἰς ληξιαρχικὰ βιβλία τεσσαρῶν εἰδῶν ὀνομαζόμενα βιβλία τοῦ λαοῦ, βιβλία στρατιωτικὰ, βιβλία ἐμπορῶν, βιβλία ἐστιῶν, καὶ διορισμένα, τὰ πρῶτα διὰ τὰ ἄτομα πάσης τάξεως καὶ βαθμοῦ, τὰ ὅποια δὲν εἶναι οὔτε ἀπὸ ἄλλους ἐξηρημημένα, οὔτε ἐγγεγραμμένα εἰς τὰ στρατιωτικά, τῶν ἐμπόρων, τῶν κλητῶν ἐστῶν βιβλία τὰ δεύτερα, διὰ

τὰς στρατιωτικὰς ἐστίας ἢ οἰκογενείας. Τὰ τρίτα, διὰ τοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς παιδᾶς των, καθὼς καὶ δι' ὅλην τὴν συνοδίαν των τὴν ὅποιαν ἔχουν διατρέχοντες τὰς ἐπαρχίας, καὶ τὰ τέταρτα, διὰ τὰς ἐστίας, δηλαδή διὰ τὰς οἰκογενείας κατοικοῦσας πλησίον εἰς καθεὶ πόρον πρὸς ἐξαγωγήν ἀλλοτῶν πληρονοῦσας τὸ κεφαλαικὸν δικαίωμα. — Οἱ ποταποὶ ἄνθρωποι εἶναι ὡσαύτως ἐγγεγραμμένοι εἰς ἰδιαιτέρη ληξιαρχικὰ βιβλία· εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀτόμων τούτων κατατάσσονται οἱ δούλοι, οἱ ἐπὶ μισθῷ ὑπῆρται, αἱ ἐταίραι (παλλακίδες), οἱ ὑπακριταὶ τοῦ θεάτρου, αἱ μετερχόμεναι τὴν ζητουλίαν οἰκογενεαί τῆς ἐπαρχίας τοῦ Κιανγ—βάν, αἱ οἰκογενεαὶ τῶν διασκεδάσεων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Χανσι καὶ ὁ ἄεργος λαὸς, ὁ ποταπὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Τχε—Κιανγ.

Ὅλα τὰ ἄνω ρηθέντα βιβλία κρατοῦνται ἀκριβῶς εἰς ἰδιαιτέρη γραφεῖα, ἀπὸ τοὺς στρατιωτικοῦς ὑπαλλήλους ὑπαγομένους ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς οἰκονομίας, καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον λαμβάνονται τὰ κινητὰ στοιχεῖα τῶν βιβλίων τούτων εἶναι ὁ ἀσφαλῆστερος καὶ ὁ περιεργότερος· ἡ κατάγραφὴ τοῦ λαοῦ εἰς τοὺς Κινέζους γίνεται κατὰ ἐστίας, θύρας ἢ οἰκογενείας· ἀλλ' οὐδὲ νὰ εὑρίσκηται ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς, οἱ διοικηταὶ καὶ ἔθιοι διοικητικοὶ το ποτηρηταὶ τῶν ἐπαρχιῶν συνάξουσιν τὸ καθέκαστον ἔτος, ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος, ἀπὸ τοὺς διαφόρους ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των τόπους, καὶ διὰ τῶν κατὰ τμήματα ὑπαλλήλων ὀνομαζόμενων παο-κία, τὰς ἐπιγραφὰς ἢ πινακίδια ξύλινα, κρεμάμενα εἰς τὴν θύραν ἐκάστης οἰκογενείας, καὶ δεκνύοντα τοὺς πληρόντας φόρον καὶ τὰ σόματα ἐξ ὧν σύγκειται τὸς πληρόντας φόρον, δηλαδή τοὺς ἀνθρώπους αἰτινες φθάσουσιν τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν· τὰ σόματα δηλαδή τὰς γυναῖκας ἢ τοὺς νέους ἢ τὰς νέας κατῶρεμ; τῶν δεκαεξέ εἰτων, μὲ ἄλλους λόγους, ὅσοι δὲν ὑπόκεινται εἰς πληρωμὴν φόρου. Τὰ πινακίδια ταῦτα συνάξοντες οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ τμήματος, ἐκτελοῦν καταλόγους ἀπογραφῆς, αἰτινες κατ' ἀρχὰς εἶναι ἐπισυντημέναι κατ' ἐπαρχίας, ἀποστέλλονται ἔπειτα εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν τὸ ὅποιον τοὺς συνάπτει, τοὺς βάλλει εἰς τάξιν καὶ σχηματίζει τὸν αὐτοκρατορικὸν πίνακα.

Ἐκ τῶν ἐπισήμων καὶ ἀναντιρρήτων τούτων ἐγγράφων προγενεστέρον τοῦ 1812 ἔτους, ἐξέγεται ὅτι ἡ πληθὺς τοῦ λαοῦ δεκαοκτώ ἐπαρχιῶν τῆς Κίνας ἀναβαίνει εἰς 361, 693, 179 ψυχάς, ἢ ὄχι εἰς 142 ἢ 145 ἑκατομμύρια, ὡς στοχάζεται ὁ Κ. Π. Ἀμιότος, καὶ μετ' αὐτὸν, ὅλοι οἱ συγγραφεῖς τῆς Εὐρώπης. Οὗτοι ἔλαβον διὰ θάσιν εἰς τοὺς λογαριασμούς των τοὺς ἀριθμούς των φορολογουμένων ληρθέντας ἀπὸ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1712 καὶ οὕτως προγενεστέρον πλέον τοῦ ἑνὸς αἰῶνος τῆς στατιστικῆς τὴν ὅποιαν λαμβάνομεν εἰς ὁθρητὴν μας· ἔπειτα διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν γενικὴν πληθύν τῆς Κίνας, ἐπολλαπλασιασάμεν τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν τοῦ 29,012,492 διὰ τοῦ 5, ὡς μέτρου ἀριθμοῦ τῶν μετῶν ἐκάστης οἰκογενείας.

Περὶ πλέον, ὑπάρχουσιν ἄλλοι λαοὶ αἰτινες, εὐρισκόμενοι ἐκτὸς τῆς κυρίως λεγομένης Κίνας, ἐξαχθέντες μ' ὅλον τοῦτο ἀπὸ τὸ κράτος τῶν Κινέζων, καὶ πρέπει διὰ τοῦτο νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν γενικὴν ἀριθμητὴν. Οἱ λαοὶ οὗτοι σύγκεινται ἀπὸ Μουσουλιμάνους τοῦ Φιν,

τοῦ Λί, τοῦ Μιάο, τοῦ Ἰάο καὶ ἀπὸ ἄλλου ξένους αἰτινες, ἀφοῦ ἦσαν εἰς πολὺν καιρὸν περιπλανώμενοι, ὑπέκειψαν τέλος πάντων, καὶ σχηματίζουν τὴν σήμερον ἐν ὄλον 193,123 ἐστιῶν.

Διανομὴ τῶν φόρων. — Οἱ φόροι εἰς τὴν Κίαν, εἶναι ἀνάλογοι, δηλαδή κατ' εὐθείαν ἢ μι κ το ἰ, δηλ. πλάγιοι. — Οἱ ἀνάλογοι φόροι πρέπει νὰ διανεμῶνται εἰς ὄλον τὸ κράτος καὶ νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς ἕκαστον ἀρχηγὸν οἰκογενείας ἀνάλογως τῆς ποσότητος τῶν γαιῶν τὰς ὅποιες ἔχει καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φορολογουμένων περὶ τῶν ὀπίων ἀποκρίνεται. Οἱ μικροὶ φόροι εἶναι δικαιοῦματα συστηθέντα ἐπὶ τῶν προϊόντων διαφόρου εἶδους.

Εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναλόγων συμπεριλαμβάνονται 1. ὁ φόρος τῆς γῆς, δηλαδή ἡ θερινὴ φορολογία, ἥτις συνίσταται εἰς σίτον καὶ εἰς βομβύκιον, (κουκούλια) τῆς μετὰ-ξῆς ἢ φθινοπωρινὴ φορολογία, συνισταμένη εἰς ὄρυζον ἢ στρατιωτικὴ φορολογία, ἥτις πληρώνεται εἰς ἀργύριον ἢ μικτὴ φορολογία, ἥτις συμπεριλαμβάνεται πρὸς τὸ ἄχυρον, τὸ ξηρόχορον καὶ τοὺς ἀναγομένους εἰς τὰς γαίους φόρους, ὡς ὁ εἶς, τὸ κηρίον καὶ τὰ τῆς λατρικῆς φυτῶν· 2. ὁ κεφαλαικὸς φόρος, ἐπιβαλλόμενος εἰς ἀνθρώπους ἀνήκοντας εἰς τοὺς δήμους τῶν πόλεων, χωριῶν καὶ ἀγορῶν, εἰς τὴν τάξιν τῶν πλουτιῶν, εἰς τοὺς γεωργούς, εἰς τοὺς διαβάτας· 3. Τὰ δημόσια θάρη ἐπίσης διανεμόμενα· τὰ θάρη ταῦτα διορισμένα εἰς τὴν συντήρησιν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, συνίσταντο κατ' ἀρχὰς εἰς ἀρχαίους ἢ στρατικὰς ἐργασίας, ἀπὸ ὅλων τῶν λαῶν γινόμενας· ἀκολούθως μετεβλήθησαν εἰς φόρον ἐπὶ τῶν γαιῶν, τοῦ ὁποῦ το ποσὸν διανεμῆθη ἐπίσης ἐπὶ τῶν κατοικῶν καὶ πληρώνεται εἰς χρήματα· 4. τὰ ταχυδρομικὰ εἰς τὰς ἀρχὰς, τὰ δημόσια ἐγγράφα ἢ τῆς κυβερνήσεως μεταφέροντο ἀπὸ τοὺς ἰδίους δήμους· ἀλλ' ἔπειτα ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἐδόθη εἰς ὑπαλλήλους αἰτινες διὰ νὰ τὴν ἐκτελοῦν ἐπεβλήθη ἐπὶ τούτου ἰζηματικὸς φόρος πληρονοῦμενος εἰς αὐτοὺς.

Οἱ μικτοὶ φόροι συμπεριλαμβάνουν καὶ αὐτοὶ 1. τὰ διδάκτρα ἢ βοήθημα τὰ, φόρος χρηματικὸς διορισμένος κοινῶς εἰς ὑπερῆστας τῆς ἐκπαιδύσεως ἢ πρὸς βοήθειαν τῶν ἀπόρων, καὶ ἐπιβεβλημένος, κατ' ἐξοχὴν, ἐπὶ τῶν κοινῶν λιθαρίων ἐκάστης ἐπαρχίας, ἐπὶ τῶν περιταχθέντων γηπέδων καὶ ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, καὶ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων τῶν μεταβατικῶν πραγματεῶν τῶν· 2. τὸ ἐπὶ τῶν πραγματεῶν δικαίωμα, διορισμένον ἐν εἰδῶ παρκαρτήματος εἰς τοὺς κεφαλαικούς φόρους, καὶ συμπεριλαμβάνον φόρους ἐπιβεβλημένους ἐπὶ τῶν βοῶν, τῶν καμήλων, τῶν ὄων, ἡμίονων, ἐπὶ τοῦ χάλυδος, ἐπὶ τῶν χωνευτηρίων τοῦ σιδήρου, τῶν γαιωνθράκων, τῶν διορύγων, τῶν τοποθεσιῶν τῶν ἀγορῶν, ἐπὶ τοῦ τέ, ἐπὶ τῶν ξύλων, τῶν ἀνθῶν, ἐπὶ τῆς βαρῆς (ρίζαρι), τῶν οἰνοπνευμάτων, κτλ. 3. τὸ ὁσίμιον· φόρος εἰς φυσικὸν, διδόμενος εἴτε ἀπὸ τὸν ξένον λαὸν διαφόρων ἐπαρχιῶν τῆς Κίνας, εἴτε ἀπὸ τὰς 193, 823 οἰκογενείας αὐτὰς αἰτινες, εὐρισκόμενα ἐκτὸς τῶν μεθρήων τῆς καθ' αὐτὸ Κίνας, δὲν ὑπόκεινται μ' ὄλον τοῦτο εἰς ἄλλο κράτος, παρὰ εἰς τοῦτο· οἱ πρῶτοι πληρώνουσιν θασμὸν εἰς δέρματα ζαρκαδίων, σλωπέων καὶ ὀγκρίων.

εις ἵππους καὶ βόας· εἰς κόγκας μαργαριτοφόρους, εἰς στόφας καὶ νῆμα χρυσοῦ, πανία λινα, κηρίον, σταφύδας, κτλ. Οἱ δεύτεροι πάλιν δίδουν καὶ αὐτοὶ δέρματα ἀλωπεκῶν, σκυῶρων (θεβερίτζων) καὶ κατ' ἐξοχὴν σαμουριῶν. (Ἀκολουθεῖ)

Ἄριθ. 164

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΜΖ.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Ἐρμούπολεως.

Ἐπειδὴ ἡ εἰκοστὴ πέμπτη τοῦ Μαρτίου καθιερώθη διὰ Β. Διατάγματος ὡς ἡμέρα Ἐθνικῆς Ἑορτῆς, διὰ τὴν κατ' αὐτὴν ταύτην ἡμέραν ἐναρξίν τοῦ ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας Ἀγῶνος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ἐπειδὴ εἶναι καὶ δίκαιον καὶ ἄξιον μνημονεύεσθαι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοὺς Γενναίους Προμάχοις τῆς Πατρίδος, ὅσοι ἐπεσαν μαχόμενοι κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἐν τῷ Ἱερῷ τῆς Ἀνεξαρτησίας ἀγῶνι, ἢ ἀπεβίωσαν ἀφήσαντες μνήμην ἀθάνατον τοῖς ἐπέρχομένοις.

Ἐπειδὴ ὁ ὀφειλόμενος τῆς εὐγνωμοσύνης φόρος τοῖς Ἡρωϊκοῖς τῆς Πατρίδος Προμάχοις Ἕλλησι τε καὶ Φιλέλλησιν, καὶ σὺν αὐτοῖς πρὸς ἅπαντας τοὺς πολιτικῶς διαπρέψαντας πρὸς ἀναμόρφωσιν αὐτῆς εἶναι κατὰ πάντα λόγον ἀπεριόριστος. Καὶ ὅμως πᾶς Δῆμος ὀφείλων νὰ διατηρῇ τὴν μνήμην αὐτῶν διακωνίζουσαν, χρεωστὴ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Ὑψιστον κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν μνημόσυνον πρὸς αἰώνιον ἀνάπαυσιν τῶν μακαρίων καὶ αἰοδήμων ψυχῶν των.

Διὰ ταῦτα ὁ Δῆμος τῆς Ἐρμούπολεως, θέλων πρῶτος νὰ ἐκφράσῃ διὰ τοιοῦτου μνημείου τὴν εὐγνωμοσύνην του τοῖς Ἡρωϊκοῖς τῆς Πατρίδος Προμάχοις.

Ψηφίζει

Α' Θέλει ἐκτελεῖσθαι κατ' ἔτος τὴν 25 Μαρτίου μνημόσυνον ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἡρωϊκῶν Προμάχων τῆς Πατρίδος πρὸς αἰώνιον μνήμην τῆς ὀφειλομένης εἰς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους.

Β'. Θέλομεν τὸ μνημόσυνον αὐτὸ νὰ ᾖ καὶ ἄξιον καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἐρμούπολιτῶν, καὶ τοῦ συμβάντος πρὸς μνήμην τοῦ ὁποίου προσφέρεται· ἐπομένως ἡ προπαρασκευὴ τοῦ μνημοσύνου καὶ ἐν γένει τῆς τελετῆς αὐτοῦ νὰ ἐκτελῶνται μὲ τὸν ἐπισημότερον καὶ ἐπιφανέστερον τρόπον τῇ δαπάνῃ τοῦ ἡμετέρου Δήμου.

Γ'. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος ψηφίσματος ἀνατίθεται εἰς τὸν Δήμαρχον.

Ἐξεδόθη τὴν 23 Μαρτίου 1843

Τὸ Δημοτ. Συμβούλιον

(Ἐπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν μελῶν)

Καταχωροῦντες τὴν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 164 πράξιν τοῦ Δημ. Συμβουλίου μας, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴν ἀποδώσωμεν τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης μας, καὶ νὰ ἀποσιωπήσωμεν τὸν ὀφειλόμενον ἔπαινον διὰ τὰ ὁποῖα ἐδειξεν εὐγενῆ αἰσθημάτων πατριωτισμοῦ μὲ τὸν ἀξιόλογον αὐτὴν πράξιν του, δι' ἧς ἐκρίνε πρέπον καὶ δίκαιον νὰ μνημονεύονται ἐπισήμως τὸ καθέκαστον ἔτος οἱ ὑπὲρ πατρίδος πεσόντες καὶ ἀποβιώσαντες πρόμαχοι. Ἡ ἡμέρα τῆς 25 Μαρτίου ὑπάρχει ἀξιωματικῶς διὰ τοὺς Ἕλληνας καταλλήλως ὅταν ἐκλήθη παρὰ τοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν πρὸς μνημόσυνον τῶν προμά-

χων τούτων τελετῇ, ἧτις προχρῆς ἐτελέσθη μὲ δλὴν τὴν ἀπαιτουμένην παράταξιν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθη καὶ ὁ ἀξιότιμος Διοικητῆς μας, καὶ δλοι αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ καὶ συντεχνεῖαι τῆς πόλεως. Τὰ κόλυθα ἦσαν οὕτως εὐπρεπισμένα· ἐν μέσῳ τῶν δύο σημαίων, τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης ἴστατο ὁ σταυρὸς, πρὸς τὰ δεξιὰ δένδρον ἐμφαίνον τὴν ἐλευθερίαν· εἰς τὴν περιφέρειαν εὐρίσκοντο διάφοροι ἀστέρες μὲ τὰ γράμματα α TOIS ΗΡΩΙΚΟΙΣ ΠΡΟΜΑΧΟΙΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ . Κάτωθεν τῶν σημαίων καὶ ὑπὸ τὸν σταυρὸν α Ο ΔΗΜΟΣ ΤΗΣ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΩΣ ἢ τὸ ἔτος 1821 .

Μετὰ τὴν τελετὴν ταύτην καὶ καθ' αὐτὸ περὶ τὴν 10 ὥραν Π. Μ. ἐτελέσθη ἡ ἀνήκουσα τῆς Ἐθνικῆς ἑορτῆς δοξολογία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μεταμορφώσεως, ὅπου ὁ Κ. Διοικητῆς παρευρέθη ἐνδεδυμένος τὴν στρατιωτικὴν στολὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ φέρων καὶ εἰστὴν ζώνην τὰ ὅπλα· παρευρέθησαν ἐπίσης δλοι αἱ Διοικητικαί, Δικαστικαί, Στρατιωτικαί, καὶ Δημοτικαὶ ἀρχαί, καὶ ἄπειρον πλῆθος λαοῦ, ὅστις συνέβρευσε διὰ νὰ ἐξυμνήσῃ, δοξολογήσῃ καὶ εὐχαριστήσῃ τὸν Ὑψιστον ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἧτις ἀρχεται ἀπὸ τὴν ἀξιωματικῶς ταύτην ἡμέραν τῆς 25 Μαρτίου.

Τὸ ἑσπέρας ἐφωτίσθη δλόκληρος ἡ πόλις, μολοῦντι ἡ βραγαδία βροχὴ καὶ ὁ πνέων σφοδρὸς ἄνεμος ἐγένοντο μεγάλα προσκόμματα εἰς τὴν τῆς φωτοχυσίας ἄλκμυρπότητα. Πανταχοῦ ἠκούοντο μουσικὰ ὄργανα καὶ Ἡρωϊκὰ ἄσματα, πανταχοῦ εὐθυμία καὶ χαρὰ, πανταχοῦ, τέλος, ἐδίδοντο δείγματα τοῦ ὑπὲρ πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας εὐγενοῦς αἰσθηματος τοῦ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὸν Ἕλληνα. Πῶποτε δὲν ἐτελέσθη μὲ τοιαύτην λαμπρότητα ἡ Ἐθνικὴ αὐτὴ ἑορτὴ εἰς τὴν Ἐρμούπολιν, πῶποτε ὁ λαὸς δὲν ἔδωκε τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα δείγματα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ὡς μὲ βραγαδιοτάτην βροχὴν νὰ περιφέρεται εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας τῆς πόλεώς μας, καὶ νὰ ψάλλῃ συντροφούμενος ἀπὸ μουσικὰ ὄργανα.

Ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου εἶναι οἱ Ἐρμούπολιται καὶ ἀρχοντες καὶ ἀρχόμενοι διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθηματά των, καὶ διότι πρῶτοι γίνονται τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ὄλων τῶν καλῶν, ὅσα τείνουν εἰς τὸν ἐξευγενισμόν καὶ εἰς τὴν πρόοδον.

Καὶ εἰς τὴν ἀνω πόλιν τῆς Σύρου ἐπανηγυρίσθη ἐπισήμως ἡ εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου, καὶ ἐγένεον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἡ ἀνήκουσα διὰ τὴν ἑορτὴν τελετὴ, ἧτις καὶ ἐτελέσθη μὲ τὴν ἀνήκουσαν λαμπρότητα, χάρις εἰς τὴν ἐπιμελείαν καὶ τὸν ζήλον τοῦ καλοῦ Δημάρχου Κ. Γ. Δαλιζίου.

Ἐδιωρίσθη καὶ ἐπὶ τούτου Ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος εἰς τὴν ἀνω Σύρον, ὅστις καὶ ἐνήργησεν ἀμέσως τὴν τακτοποίησιν τῶν ὁδῶν καὶ τὴν καθαριότητα, ἐκ τῆς ὁποίας εἶχε μεγίστην χρεῖαν ἡ πόλις.

Εἰς τὴν ἀνω πόλιν τῆς Σύρου ἐγένεον ἤδη ἡ κλήρωσις τῶν στρατευσίμων τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους. Ἐναγνόντες τὸ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 95 φύλλον τῆς συναδελφῆς μας ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν ἄρθρον τὸ ἔχον ἀντικείμενον τὸ ἐνταῦθα Πρωτοδικεῖόν μας κρίνομεν καθήκον μας νὰ κάμωμεν ὁλίγας τιμὰς ἐπ' αὐτοῦ παρατηρήσεις.

Δὲν ἐπανερχόμεθα πλέον εἰς ὅσον ἀφορᾷ τοὺς νῦν Δικαστάς αὐτοῦ τοῦ Δικαστηρίου καὶ τὸν προϊτάμενον αὐτῶν, διὰ νὰ μὴν ὑποθεθῶμεν ὅτι ἐκ προθέσεως καὶ διὰ κολακείαν ἐκβίβωμεν αὐτοὺς, μολονότι ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν εἶπομεν εἶναι μαθηματικὴ καὶ πασίγνωστος ἀλήθεια, καὶ τὰ εἶπομεν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ αὐξάνται ἢ εἰς τὰ καλὰ ἄμιλλα καὶ φιλοτιμία. Ὑποβάλλομεν δὲ μόνον εἰς τὸν κύριον συντάκτην τῆς συναδελφῆς μας ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν, ὅτι ἀποδίδων αὐτὸς πρὸς τὸν ποιεῖ Πρόεδρον αὐτοῦ τοῦ Δικαστηρίου κύριον Σ. Ν. Κολαίδη καὶ τὸν Δικαστὴν κύριον Σακελαρόπουλον δλὴν τὴν ὁποίαν ἐδάκνυε δραστηριότητα τὸ δικαστήριον αὐτὸ ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τα, ἀδικεῖ τοὺς λοιποὺς διατελοῦντας ταυτοχρόνως δικαστάς, οἵτι ὑπῆρξαν οἱ κύριοι Νικόλαος Γ. Ἰγυλέσης, Π. Λενιούδης, Δημήτριος Παππάκος ὁ καὶ νῦν ἐν ἐνεργείᾳ δικαστῆς, καὶ ἄλλοι ἀξιότιμοι ἄνδρες, οἵτινες ἀποχρώντως καὶ μετὰ μεγίστης δραστηριότητος ἐξεπλήρωσαν τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας των.

Ὑποβάλλομεν προσέτι εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ Συντάκτου αὐτοῦ, ὅτι κατὰ τὰς ὁποίας ἔχομεν θετικὰς πληροφορίες, τὸ Δικαστήριον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἀπ' ὅτου ἐβήσεν ἐνταῦθα ὁ ἀξιότιμος Κ. Παπαζήροπουλος, τὸ τέστιν ἀπὸ τὴν 6 Δεκεμ. 1842 μέχρι τῆς σήμερον ἐξέδωκε 264 περίπου πολιτικὰς ἀποφάσεις, 40 ποινικάς, καὶ 144 ποινικὰ βουλεύματα, ἐξ ὧν εὗρεν ἐκκρεμῆ 54. ἀπὸ τὸν Μαῖον τοῦ ἔτους 1842, μέχρι τῆς 6 Δεκεμ. ἐκτοτε δὲ εἰσηγήθησαν ἕτερα ἐννεήκοντα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 34 ἐξεδόθησαν ἀπὸ τὴν 6 Δεκεμ. μέχρι τῆς 31 αὐτοῦ, τὰ δὲ 60, ἀπὸ τὴν 1 Ἰαννουαρίου 1843 μέχρι τῆς σήμερον.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Ἐφημερίδος ὁ ΕΡΜΗΣ.

Παρακαλῶ νὰ δημοσιεύσῃτε διὰ τῆς Ἐφημερίδος σας, ὅτι ὁ γράψας τὴν εἰς τὸν ἀριθμὸν 38 τοῦ Ἀνεξαρτήτου καταχωρηθεῖσαν διατριβὴν, καὶ εἰπὼν, ὅτι πολλοὶ παῖδες προβιβάσθαι ἀπὸ τὰ ἐνταῦθα ἀλληλοδιδασκτικὰ Σχολεῖα εἰς τὴν ὑπὸ διδασκαλίαν μου τάξιν, ὑπεβιάσθησαν ὡς ἀνίκανον, δὲν εἶπεν ἀλήθειαν, διότι κανεὶς τῶν προβιβάσθαι εἰς τὴν τάξιν μου δὲν ὑπεβιάσθη οὔτε κατὰ τὸ τρέχον οὔτε τὰ παρελθόντα ἔτη.

Ἐν Ἐρμούπολει τὴν 24. Μαρτίου 1843. ὁ Διδάσκαλος Ἰω. Ν. Βαλέττας Σ. Σ. Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐπισήμου δηλώσεως τοῦ διδασκάλου Κυρίου Βαλέττα, καὶ ἐκ τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὸν προλαβόντα ἀριθμὸν τῆς Ἐφημερίδος μας εἰς ἀπήνησιν τῶν ὄρων εἶχε γραφῆι τις περὶ τῶν ἐσχάτως γενομένων ἐβιβάσεων, ἀποδιδκνύεται, ὅτι ὁ ἀτεχνὸς συγγραφεὺς τῆς ἐπιστολιμαίας διατριβῆς, τῆς δημοσιεύσεως διὰ τοῦ Ἀνεξαρτήτου, δὲν ἐσβιάσθη παντελῶς τὴν ἀλήθειαν. Νομίζομεν διὰ ταῦτα περιττὸν νὰ ἐνασχοληθῶμεν περισσώτερον πρὸς ἀναιρέσιν τῶν περιεχομένων εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολιμαίαν διατριβὴν. Τούτων μόνον νομίζομεν ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὸν ἀτυχῆ αὐτῆς συντάκτην, ὅτι ὁ τρόπος οὗτος δὲν του συσταίνει πολὺ, οὐδὲ δύναται νὰ τὸν προβιάσῃ ὅπου καὶ ὅπως ἐπιθυμεῖ ἐπιμελείαν καὶ ζήλον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, σωφροσύνη καὶ εὐγενεῖς ἄμιλλα πρὸς τοὺς συναδελφούς αὐτοῦ, ἰδοὺ τὰ προσφορώτερα μέσα, δι' ὧν δύναται νὰ προαχθῇ ἢ νὰ τιμηθῇ. Ἡ ραδιουργία δὲ ἢ συκοφαντία, μὴ σαφιστικὸν τῷ λογῷ ἀσυμβιβάστα μὲ τὸ ὅπαιον ἐπαγγέλεται ἱερὸν ἐπάγγελμα, δὲν δύναται πρὸς νὰ τὸν ὀπισθοδρομῶσιν ἀντὶ νὰ τὸν προαχθῇ, καὶ νὰ τὸν ἀτιμαζῶσιν ἀντὶ νὰ τὸν τιμῶσιν. Ἐλπίζομεν, ὅτι θέλει ἐκτιμῆσει τὴν εὐνοκρίνειαν τῆς παρατηρήσεώς μας ταύτης ὁ Σηγγραφεὺς τῆς ἐπιστολιμαίας διατριβῆς, ὅστις δι' μᾶς λανθάνει, μολονότι κεκρυμμένος ὑπὸ τοῦ στοιχείου Ν.